

2015 рік

Джулс

Було щось таке, що ти хотіла мені розповісти, правда? Що ж це було? У мене таке відчуття, немовби мене винесло з цієї розмови давним-давно. Я вже не могла зосередитися. Я думала про щось інше, намагалася з усім розібратися, не слухала, втрачала нитку бесіди. Що ж, тепер ось тобі вся моя увага. Тільки я не можу позбутися думки, що випустила з поля зору щось більш помітне.

Коли до мене прийшли й розповіли, я розсердилася. Спочатку відчула полегшення, бо коли двоє поліцейських з'являються на порозі саме тоді, коли ти шукаєш квиток на потяг і ось-ось побіжиш на роботу, то боїшся найгіршого. Я хвилювалася за важливих для мене людей — за друзів, колишнього, колег.

Але річ була не в них, сказали вони, а в тобі. То на мить мені стало легше, а потім мені сказали, що сталося, що тебе вже немає, сказали, що ти була у воді — і тут я розлютилася. Розлютилася й злякалася.

Я міркувала про те, що ж мені сказати, коли прийду, що я знала: ти це зробила мені на зло, щоб мене засмутити, злякати, зламати мені життя. Привернути мою увагу, витягти мене куди тобі заманулося. Ну ось, Нел, тобі це вдалося: ось я там, куди ніколи не хотіла потрапити знову, маю доглядати твою дочку, розгрібати твій срач, будь він проклятий.

Понеділок, 10 серпня

Джош

Щось мене розбудило. Я сів на ліжку і помітив, що кімната мами з татом була відчинена, а коли придивився, то побачив: мами в ліжку немає. Тато, як завжди, хропів. Годинник з радіо показував 4:08. Я подумав, що вона, напевно, внизу. У мами бувало безсоння. Тепер безсоння в них обох, але він п'є таблетки, такі сильні, що хоч стань і закричи в нього над вухом — не прокинеться.

Я пішов униз по-справжньому тихо, бо зазвичай у таких випадках вона вмикає телевізора й дивиться оті занудні реклами про апарати, які допомагають схуднути, або прибирати, або чистити овочі по-всякому, і тоді засинає. Але ні телевізор не працював, ні на дивані її не було, то я зрозумів, що мама десь вийшла.

Вона кілька разів так робила — принаймні наскільки мені відомо. Я не можу стежити за всіма одночасно. Першого разу вона сказала мені, що вийшла просто провітритися, але іншого ранку я прокинувся, а її вдома не було, а коли я визирнув у вікно, то її машина не стояла перед будинком, де вона зазвичай стоїть.

Гадаю, вона, можливо, їздить гуляти на річку або відвідує могилу Кейті. Я теж так інколи роблю, але ж не серед ночі.

Мені було б страшно ходити поночі, та й не по собі мені було б, адже саме це зробила Кейті: встала посеред ночі, пішла на річку й не повернулася. Але й розумію, чому мама так робить: так вона зараз може бути найближче до Кейті, крім, хіба що, коли сидить в її кімнаті, що вона, я знаю, теж інколи робить. Кімната Кейті поряд з моєю, і мені чути, як мама плаче.

Я сів на диван і став на неї чекати, але, напевно, заснув, бо коли почув, що відчиняються двері, надворі вже було світло, а коли глянув на годинник на каміні, була чверть на восьму. Я почув, як мама зачинила двері — і побігла просто по сходах.

Я помчав за мамою нагору. Стояв біля спальні й дивився в шпарину. Мама стояла на колінах біля ліжка, і обличчя в неї було червоне, як від бігу. Вона важко дихала й казала:

— Алеку, вставай. Вставай! — і трусила батька. — Нел Ебботт загинула! Її знайшли у воді. Вона стрибнула!

Не пам'ятаю, чи я щось сказав, але, напевно, чимось себе видав, бо мама подивилася на мене й зірвалася на ноги.

— Ой Джоше! — промовила вона, йдучи до мене. — Ой Джоше. По її обличчю текли сльози, вона мене міцно пригорнула. Коли я звільнився з обіймів, вона й далі плакала, але і всміхалася.

— Мій хороший! — промовила вона.

Тато сів у ліжку. Він тер очі. Йому хтозна-скільки часу треба, щоб прокинутися як слід.

— Не розумію. Коли... вчора? Звідки ти знаєш?

— Я по молоко пішла, — сказала вона. — Усі про це говорили... у крамниці. Її зранку знайшли.

Вона сіла на ліжку і знову заплакала. Тато її пригорнув, але не дивився на мене, і вираз обличчя в нього був дивний.

— Куди ти ходила? — спитав я. — Де ти була?

— У крамниці, Джоше. Я ж кажу.

«Це неправда, — хотів сказати я. — Тебе вже кілька годин не було вдома, ти не просто по молоко ходила». Я хотів це сказати, але не зміг, бо батьки сиділи на ліжку, дивилися одне на одного і вигляд у них був щасливий.

Вівторок, 11 серпня

Джулс

Пам'ятаю. Ми на задньому сидінні у трейлері, подушки звалено в центрі, щоб позначити кордон між твоєю і моєю територією, їдемо в Бекфорд, на наш Млин, на літо, ти збуджено метушишся — не можеш дочекатися, коли ж ми там будемо — я вся зелена, мене закачує, я стримую нудоту.

Я не просто пам'ятала, я відчувала це. Я відчувала ту саму нудоту сьогодні надвечір, зігнувшись над кермом, як стара баба, вела машину швидко і погано, мене заносило на поворотах,

так що я вилітала аж на середину дороги, занадто різко біла по гальмах, занадто скрупульозно вирівнювалася, побачивши зустрічний автомобіль. У мене було воно, оце відчуття, як тоді, коли бачиш, що на тебе на повній швидкості несеться білий фургон такою вузенькою доріжкою, і думаєш: мене зараз занесе, зараз буде, зараз занесе просто на нього, не тому, що я хочу, а тому, що така моя доля. Наче в останній момент я втрачаю всю свободу волі. Це схоже на відчуття, коли стоїш над урвищем або на вокзалі на краю платформи, і відчуваєш, ніби тобою рухає якась невидима рука. А що, коли?.. А що, коли я просто зроблю крок уперед? А що, коли я просто поверну кермо?

(Ми з тобою не дуже й відрізняємося в решті-решт.)

Що мене найдужче вразило, то це наскільки добре я все пам'ятала. Аж надто добре. Чому так, чому я можу так чудово згадати, що трапилось зі мною, коли мені було вісім років, а при тому гарячково пригадувати, чи розмовляла зі своїми колегами про те, що перенести замовлення клієнта на наступний тиждень неможливо? Те, що я хочу запам'ятати — не можу, а те, що я так намагаюся забути — просто не полишає мене. Що ближчий Бекфорд, то більше відчувається, як минуле просто вилітає на мене, як горобці з кущів, разюче й невідворотно.

Уся ця буйна, неймовірна зелень, цей яскравий, аж кислотний, жовтий дрік на пагорбі, обпікали мені мозок і запускали кінострічкою спогади: мені чотири чи п'ять років; тато несе мене до води, я верещу і звиваюся від захвату; ти стрибаєш зі скелі в річку, щоразу з більшої висоти. Пікніки на піску біля затону, смак сонцезахисного крему на язиці; спіймана у лінкуватій, каламутній воді нижче від Млина дебелия рибина. Ти йдеш додому, а по нозі тобі тече кров після того, як не досить точно стрибнула, кухонний рушник, який ти закусила, коли тато промивав рану, бо щосили стримувала плач. Тільки не переді мною... Мама у блакитній сукні без рукавів босоніж на кухні варить вівсянку на сніданок, підшви її ніг темні, іржаво-коричневі. Тато сидить на березі річки, малює. Пізніше, коли ми були старшими, ти в джинсових шортах і футболці